

Sygn. akt III KK 186/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie G. G.

skazanego z art. 277 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 maja 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w M.

z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 29 listopada 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w M. uznał oskarżonego G. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 277 k.k., polegającego na tym, że w dniu 12 września 2016 r. w K. usunął 3 znaki graniczne znajdujące się na granicy działek nr (...)/1 oraz (...)/4.

Za ten czyn, na podstawie art. 277 k.k. i art. 34 § 1 k.k., art. 34 § 1 a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze „20 (trzydziestu)” godzin w stosunku miesięcznym. Orzekł też o kosztach sądowych

Wobec tego, że żadna ze stron nie wniosła sprzeciwu, wyrok nakazowy uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 10 grudnia 2016 r.

Wyrok ten został zaskarżony kasacją wniesioną na korzyść skazanego przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, w której sformułowano zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie:

1. art. 500 § 1 i 3 k.p.k., polegającego na rozpoznaniu sprawy oskarżonego G. G. na posiedzeniu w postępowaniu nakazowym i wydaniu wyroku skazującego za czyn z art. 277 k.k., pomimo wynikających z materiału dowodowego istotnych wątpliwości co do okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, co wyłączało dopuszczalność takiego trybu postępowania;

2. art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. polegającego na wymierzeniu oskarżonemu kary ograniczenia wolności w sposób uniemożliwiający jej wykonanie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

W konkluzji kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna. Nie ulega bowiem żadnej wątpliwości, że zaskarżony wyrok obciążony jest bezwzględną przyczyną odwoławczą w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. W treści tego orzeczenia zachodzi sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie. Sąd Rejonowy, orzekając wobec skazanego karę ograniczenia wolności, posługując się zapisem cyfrowym i słownym, odmiennie w każdym z nich określił godzinowy wymiar nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. W zapisie cyfrowym przyjął, iż wymiar ten wynosi 20 godzin w stosunku miesięcznym, zaś w zapisie słownym wymiar ten określony został na 30 godzin. Tego rodzaju sytuacja wprost wskazuje na naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 413

§ 2 pkt 2 k.p.k. w stopniu przesądającym o wystąpieniu wskazanej powyżej bezwzględnej przyczyny odwoławczej, co w konsekwencji prowadzić musi do uchylenia zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Należy zauważyć, że Sąd Najwyższy podkreślał w dotychczasowym orzecznictwie, że rozbieżność w cyfrowym i słownym zapisie wymiaru kary nie tylko narusza wynikający z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. obowiązek redagowania orzeczenia w sposób jednoznaczny i zrozumiały, ale przede wszystkim odzwierciedla wewnętrzną sprzeczność wyroku uniemożliwiającą jego wykonanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. akt V KK 389/15, LEX nr 1959501).

Charakter stwierdzonego uchybienia pozwalał Sądowi Najwyższemu na uwzględnienie kasacji, wobec jej oczywistej zasadności, na posiedzeniu, a jednocześnie skutkował brakiem konieczności odnoszenia się do drugiego zarzutu kasacji, sprowadzającego się do próby wykazania istotnych wątpliwości co do okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu. Sąd Rejonowy w M., ponownie rozpoznając sprawę, nie tylko na nowo oceni zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, ale także prawidłowo sformułuje swoje rozstrzygnięcie, bacząc, by jego treść była jednoznaczna i nie budziła wątpliwości.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

r.g.